III

(Forberedende retsakter)

RÅDET

RÅDETS FØRSTEBEHANDLINGSHOLDNING (EU) Nr. 1/2012

med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om én enkelt ansøgningsprocedure for en kombineret tilladelse til tredjelandsstatsborgere til at opholde sig og arbejde på en medlemsstats område og om et sæt fælles rettigheder for arbejdstagere fra tredjelande, der har lovligt ophold i en medlemsstat

Vedtaget af Rådet den 24. november 2011

(2012/C 10 E/01)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 79, stk. 2, litra a) og b),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg [1],

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget [2],

efter den almindelige lovgivningsprocedure [3], og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Med henblik på gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed skal der ifølge traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) vedtages foranstaltninger inden for asyl, indvandring og beskyttelse af tredjelandsstatsborgeres rettigheder.

(2) Det Europæiske Råd anerkendte på sit særlige møde i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999, at der er behov for indbyrdes tilnærmelse af de nationale lovgivninger om betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold. I den forbindelse anførte Det Europæiske Råd navnlig, at Den Europæiske Union bør sikre en retfærdig behandling af tredjelandsstatsborgere, der har lovligt ophold på medlemsstaternes område, og at en mere effektiv integrationspolitik bør sigte mod at indrømme tredjelandsstatsborgere rettigheder og pålægge dem pligter, der kan sidestilles med dem, der gælder for Unionsborgere. Med henblik herpå anmodede Det Europæiske Råd Rådet om at vedtage de nødvendige retlige instrumenter på grundlag af forslag fra Kommissionen. Behovet for at nå de målsætninger, der blev opstillet i Tammerfors, blev bekræftet i Stockholmprogrammet, der blev vedtaget af Det Europæiske Råd på dets møde den 10.-11. december 2009.

(3) Bestemmelserne vedrørende én enkelt ansøgningsprocedure, der fører til en kombineret tilladelse til både ophold og arbejde i ét enkelt administrativt dokument, bidrager til at forenkle og harmonisere de regler, der i øjeblikket finder anvendelse i medlemsstaterne. Flere medlemsstater har allerede indført en sådan proceduremæssig forenkling og en mere effektiv procedure både for indvandrere og for deres arbejdsgivere samt en lettere kontrol af lovligheden af deres ophold og beskæftigelse.

(4) For at muliggøre den første indrejse på deres område bør medlemsstaterne kunne udstede en kombineret tilladelse, eller, hvis de udelukkende udsteder kombinerede tilladelser efter indrejse på deres område, et visum. Medlemsstaterne bør udstede sådanne kombinerede tilladelser eller visa i rette tid.

(5) Der bør fastsættes regler for proceduren for gennemgang af ansøgninger om kombinerede tilladelser. Denne procedure bør være effektiv og kunne forvaltes inden for rammerne af medlemsstaternes forvaltningers normale arbejdsbyrde, og den bør være gennemsigtig og retfærdig for at sikre de berørte parter et passende retssikkerhedsniveau.

[1] EUT C 27 af 3.2.2009, s. 114.
[2] EUT C 257 af 9.10.2008, s. 20.
[3] Europa-Parlamentets holdning af 24.3.2011 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets førstebehandlingsholdning af 24.11.2011. Europa-Parlamentets holdning af … (endnu ikke offentliggjort i EUT).

(6) Dette direktivs bestemmelser bør ikke berøre medlemsstaternes kompetence til at regulere indrejse, herunder for omfanget af tredjelandsstatsborgeres indrejse med henblik på arbejde.

(7) Tredjelandsstatsborgere, der er udstationeret, bør ikke være omfattet af dette direktiv. Dette bør ikke forhindre tredjelandsstatsborgere, der har lovligt ophold og lovligt arbejder i én medlemsstat, og som er udstationeret i en anden medlemsstat, i fortsat at have ret til ligebehandling med udsendelsesmedlemsstatens egne statsborgere under hele deres udstationering med hensyn til de arbejds- og ansættelsesvilkår, som ikke berøres af anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser [1].

(8) På grund af deres mere privilegerede status og deres særlige opholdstilladelse som »fastboende udlænding — EU« bør tredjelandsstatsborgere, der har fået status som fastboende udlænding i overensstemmelse med Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding [2], ikke være omfattet af nærværende direktiv.

(9) På grund af deres midlertidige status bør tredjelandsstatsborgere, der er indrejst på en medlemsstats område med henblik på sæsonarbejde, ikke være omfattet af dette direktiv.

(10) Medlemsstaternes pligt til at bestemme, om en ansøgning skal fremsættes af tredjelandsstatsborgeren eller dennes arbejdsgiver, bør ikke berøre ordninger, der kræver, at begge deltager i proceduren. Medlemsstaterne bør afgøre, om ansøgningen om en kombineret tilladelse skal indgives i værtsmedlemsstaten eller fra et tredjeland. I de tilfælde, hvor en tredjelandsstatsborger ikke må indgive en ansøgning fra et tredjeland, bør medlemsstaterne sikre, at ansøgningen kan indgives af arbejdsgiveren i værtsmedlemsstaten.

(11) Dette direktivs bestemmelser om én enkelt ansøgningsprocedure og om en kombineret tilladelse bør ikke berøre ensartede visa eller visa til længerevarende ophold.

(12) Udpegelsen af den kompetente myndighed i henhold til dette direktiv bør ikke berøre andre myndigheders og eventuelt arbejdsmarkedsparternes roller og beføjelser for så vidt angår behandling af og afgørelser om ansøgninger.

(13) Fristen for vedtagelse af en afgørelse om en ansøgning bør ikke omfatte den tid, der er nødvendig for anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, eller den tid, der er nødvendig for udstedelse af et visum. Dette direktiv bør ikke berøre de nationale procedurer for anerkendelse af eksamensbeviser.

(14) En kombineret tilladelse bør udformes i overensstemmelse med Rådets forordning (EF) nr. 1030/2002 af 13. juni 2002 om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandsstatsborgere [3], således at medlemsstaterne får mulighed for at angive yderligere oplysninger, navnlig om hvorvidt den pågældende person har tilladelse til at arbejde. Medlemsstaten bør, bl.a. med henblik på en bedre kontrol med indvandring, ikke kun på den kombinerede tilladelse, men på alle udstedte opholdstilladelser, anføre oplysninger om arbejdstilladelsen, uanset hvilken type opholdstilladelse der har givet tredjelandsstatsborgeren mulighed for at indrejse og givet adgang til arbejdsmarkedet på den pågældende medlemsstats område.

(15) Dette direktivs bestemmelser om opholdstilladelser til andre formål end arbejde bør kun finde anvendelse på udformningen af sådanne tilladelser og bør ikke berøre EU-regler eller nationale regler om indrejseprocedurer og procedurer for udstedelse af sådanne tilladelser.

(16) Dette direktivs bestemmelser om den kombinerede tilladelse og om opholdstilladelser udstedt til andre formål end arbejde bør ikke være til hinder for, at medlemsstaterne kan udstede et supplerende papirdokument, der gør det muligt at give nærmere oplysninger om arbejdsforholdet, som opholdstilladelsens udformning ikke levner tilstrækkeligt plads til. Et sådant dokument kan tjene til at forhindre udnyttelse af tredjelandsstatsborgere og bekæmpe ulovlig beskæftigelse, men bør være valgfrit for medlemsstaterne og bør ikke fungere som en erstatning for en arbejdstilladelse og derved bringe begrebet kombineret tilladelse i fare. De tekniske muligheder, der gives i artikel 4 i forordning (EF) nr. 1030/2002 og litra a), punkt 16, i dens bilag, kan også anvendes til at lagre sådanne oplysninger i elektronisk format.

(17) De betingelser og kriterier, på basis af hvilke en ansøgning om udstedelse, ændring eller forlængelse af en kombineret tilladelse kan afslås, eller på basis af hvilke den kombinerede tilladelse kan inddrages, bør være objektive og bør fastsættes i national lovgivning, herunder forpligtelsen til at overholde princippet om EU-præference ifølge navnlig de relevante bestemmelser i tiltrædelsesakterne af 2003 og 2005. Afgørelser om afslag og inddragelser bør være behørigt begrundede.

[1] EFT L 18 af 21.1.1997, s. 1.
[2] EUT L 16 af 23.1.2004, s. 44.
[3] EFT L 157 af 15.6.2002, s. 1.

(18) Tredjelandsstatsborgere, der er i besiddelse af et gyldigt rejsedokument og en kombineret tilladelse udstedt af en medlemsstat, der anvender Schengenreglerne fuldt ud, bør kunne indrejse og frit færdes på de medlemsstaters område, der anvender Schengenreglerne fuldt ud, i en periode på op til tre måneder i en given seksmånedersperiode i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 af 15. marts 2006 om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) ([1]) og artikel 21 i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser ([2]) (Schengenkonventionen).

(19) Da der ikke findes horisontal EU-lovgivning, er tredjelandsstatsborgeres rettigheder forskellige afhængig af den medlemsstat, de arbejder i, og deres nationalitet. Med henblik på yderligere at udvikle en sammenhængende indvandringspolitik, mindske uligheden med hensyn til rettigheder for Unionsborgere og tredjelandsstatsborgere, der lovligt arbejder i en medlemsstat, og supplere de eksisterende regler for indvandring, bør der fastsættes et sæt rettigheder for at præcisere, på hvilke områder, sådanne tredjelandsstatsborgere, som endnu ikke har status som fastboende udlændinge, har ret til ligebehandling med medlemsstaternes egne statsborgere. Sådanne bestemmelser har til formål at skabe et minimum af lige konkurrencevilkår i Unionen, så det anerkendes, at sådanne tredjelandsstatsborgere bidrager til Unionens økonomi via deres arbejde og betaling af skat, og at mindske illoyal konkurrence mellem medlemsstaternes egne statsborgere og tredjelandsstatsborgere som følge af en eventuel udnyttelse af sidstnævnte. En arbejdstager fra et tredjeland bør i dette direktiv defineres som enhver tredjelandsstatsborger, der er indrejst på en medlemsstats område, har lovligt ophold og har tilladelse til at arbejde i et lønnet forhold i overensstemmelse med national lovgivning eller praksis, uden at det berører fortolkningen af begrebet ansættelsesforhold i andre bestemmelser i EU-retten.

(20) Alle tredjelandsstatsborgere, der har lovligt ophold og lovligt arbejder i en medlemsstat, bør i det mindste have et sæt fælles rettigheder på grundlag af ligebehandling med værtsmedlemsstatens statsborgere, uanset det oprindelige formål med eller grundlag for indrejsetilladelsen. Retten til ligebehandling på de områder, der er præciseret i dette direktiv, bør ikke kun gælde tredjelandsstatsborgere, der er indrejst i en medlemsstat med henblik på arbejde, men også tredjelandsstatsborgere, der er indrejst af andre grunde, og som har fået adgang til arbejdsmarkedet i den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med andre bestemmelser i EU-retten eller national lovgivning, herunder en arbejdstager fra et tredjelands familiemedlemmer, der er indrejst i den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring ([3]), tredjelandsstatsborgere, der er indrejst på en medlemsstats område i overensstemmelse med Rådets direktiv 2004/114/EF af 13. december 2004 om betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold med henblik på studier, elevudveksling, ulønnet erhvervsuddannelse eller volontørtjeneste ([4]), og forskere, der er indrejst i overensstemmelse med Rådets direktiv 2005/71/EF af 12. oktober 2005 om en særlig indrejseprocedure for tredjelandsstatsborgere med henblik på videnskabelig forskning ([5]).

(21) Retten til ligebehandling på bestemte områder bør være tæt knyttet til tredjelandsstatsborgerens lovlige ophold og adgang til arbejdsmarkedet i en medlemsstat, hvilket fremgår af den kombinerede tilladelse til at tage ophold og arbejde og af opholdstilladelser udstedt til andre formål, der indeholder oplysninger om arbejdstilladelse.

(22) Udtrykket arbejdsvilkår som omhandlet i dette direktiv bør omfatte mindst løn og afskedigelse, sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen, arbejdstid og ferie under hensyntagen til gældende kollektive overenskomster.

(23) Medlemsstaterne bør anerkende erhvervsmæssige kvalifikationer, som en tredjelandsstatsborger erhverver i en anden medlemsstat, på samme måde som for Unionsborgere, og de bør tage hensyn til kvalifikationer erhvervet i et tredjeland i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer ([6]). Den ret til ligebehandling, der indrømmes arbejdstagere fra tredjelande for så vidt angår anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre erhvervsmæssige kvalifikationer i overensstemmelse med de relevante nationale procedurer, bør ikke berøre medlemsstaternes kompetence med hensyn til at give sådanne arbejdstagere fra tredjelande adgang til deres arbejdsmarkeder.

(24) Arbejdstagere fra tredjelande bør have ret til ligebehandling hvad angår social sikring. De sociale sikringsgrene er defineret i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger ([7]). Bestemmelserne om ligebehandling med hensyn til social sikring i dette direktiv gælder også for arbejdstagere, der får opholdstilladelse i en medlemsstat direkte fra et tredjeland. Ikke desto mindre bør dette direktiv ikke give arbejdstagere fra tredjelande flere rettigheder end de rettigheder, der allerede fremgår af gældende EU-retten hvad angår social sikring for tredjelandsstatsborgere, som er i situationer, hvor

([1]) EUT L 105 af 13.4.2006, s. 1.
([2]) EFT L 239 af 22.9.2000, s. 19.
([3]) EUT L 251 af 3.10.2003, s. 12.
([4]) EUT L 375 af 23.12.2004, s. 12.
([5]) EUT L 289 af 3.11.2005, s. 15.
([6]) EUT L 255 af 30.9.2005, s. 22.
([7]) EUT L 166 af 30.4.2004, s. 1.

landegrænserne overskrides. Endvidere bør dette direktiv ikke indrømme rettigheder i forbindelse med situationer, der ligger uden for EU-rettens anvendelsesområde, f.eks. i forbindelse med familiemedlemmer, der opholder sig i et tredjeland. Dette direktiv bør udelukkende give rettigheder til de familiemedlemmer, der sammen med en arbejdstager fra et tredjeland flytter til en medlemsstat på grundlag af familiesammenføring, eller til familiemedlemmer, der allerede har lovligt ophold i den pågældende medlemsstat.

(25) Medlemsstaterne bør i det mindste sikre ret til ligebehandling af de arbejdstagere fra tredjelande, der er i beskæftigelse, eller som efter at have været beskæftiget i en periode er registreret som arbejdsløse. Enhver begrænsning af retten til ligebehandling med hensyn til social sikring, der følger af dette direktiv, bør ikke berøre de rettigheder, der er tillagt i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1231/2010 af 24. november 2010 om udvidelse af forordning (EF) nr. 883/2004 og forordning (EF) nr. 987/2000 til at omfatte tredjelandsstatsborgere, der ikke allerede er omfattet af disse forordninger udelukkende på grund af deres nationalitet ([1]).

(26) EU-retten begrænser ikke medlemsstaternes beføjelser til at tilrettelægge deres sociale sikringsordninger. Da der ikke er nogen harmonisering på EU-niveau, er det den enkelte medlemsstat, der fastsætter betingelserne for tilkendelse af sociale sikringsydelser samt ydelsernes størrelse og varighed. Medlemsstaterne bør dog udøve deres beføjelser på dette område i overensstemmelse med EU-retten.

(27) Ligebehandling af arbejdstagere fra tredjelande bør ikke omfatte foranstaltninger vedrørende erhvervsuddannelse, der finansieres i henhold til sociale bistandsordninger.

(28) Dette direktiv bør anvendes uden at det berører mere fordelagtige bestemmelser indeholdt i EU-retten og gældende internationale instrumenter.

(29) Medlemsstaterne bør anvende bestemmelserne i dette direktiv uden forskelsbehandling på grund af køn, race, hudfarve, etnisk eller social oprindelse, genetiske karakteristika, sprog, religion eller tro, politisk eller anden anskuelse, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel, handicap, alder eller seksuel orientering i overensstemmelse med Rådets direktiv 2000/43/EF af 29. juni 2000 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse ([2]) og Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv ([3]).

(30) Målene for dette direktiv, nemlig fastsættelse af én enkelt procedure for ansøgning om en kombineret tilladelse til tredjelandsstatsborgere til at arbejde på en medlemsstats område og et fælles sæt rettigheder for arbejdstagere fra tredjelande, der har lovligt ophold i en medlemsstat, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af handlingens omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(31) Dette direktiv overholder de grundlæggende rettigheder og principper, der er anerkendt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, jf. artikel 6, stk. 1, i TEU.

(32) I overensstemmelse med den fælles politiske erklæring fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter af 28. september 2011 har medlemsstaterne forpligtet sig til i begrundede tilfælde at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. Med hensyn til nærværende direktiv finder lovgiveren, at fremsendelsen af sådanne dokumenter er begrundet.

(33) I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen (nr. 21) om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, og med forbehold af artikel 4 i samme protokol, deltager disse medlemsstater ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige og Irland.

(34) I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen (nr. 22) om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand

1. Dette direktiv fastsætter:

a) én enkelt ansøgningsprocedure for udstedelse af en kombineret tilladelse til tredjelandsstatsborgere til at tage ophold for at arbejde på en medlemsstats område med henblik på at forenkle indrejseproceduren og lette kontrollen af deres status og

([1]) EUT L 344 af 29.12.2010, s. 1.
([2]) EFT L 180 af 19.7.2000, s. 22.
([3]) EFT L 303 af 2.12.2000, s. 16.

b) et sæt fælles rettigheder for arbejdstagere fra tredjelande, der har lovligt ophold i en medlemsstat, uanset formålet med den oprindelige indrejsetilladelse til denne medlemsstats område, baseret på ligebehandling med denne medlemsstats statsborgere.

2. Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes kompetence med hensyn til at give tredjelandsstatsborgere adgang til deres arbejdsmarkeder.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

a) »tredjelandsstatsborger«: enhver person, der ikke er unionsborger som omhandlet i artikel 20, stk. 1, i TEUF

b) »arbejdstager fra et tredjeland«: en tredjelandsstatsborger, der er indrejst på en medlemsstats område, har lovligt ophold og har tilladelse til at arbejde i et lønnet forhold i den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med national lovgivning eller praksis

c) »kombineret tilladelse«: en opholdstilladelse udstedt af myndighederne i en medlemsstat, der giver en tredjelandsstatsborger ret til lovligt ophold på dens område med henblik på arbejde

d) »én enkelt ansøgningsprocedure«: enhver procedure, der på grundlag af én enkelt ansøgning fra en tredjelandsstatsborger eller dennes arbejdsgiver om tilladelse til at tage ophold og arbejde på en medlemsstats område, fører til en afgørelse om den pågældende ansøgning om en kombineret tilladelse.

Artikel 3

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på:

a) tredjelandsstatsborgere, der ansøger om tilladelse til ophold i en medlemsstat for at arbejde

b) tredjelandsstatsborgere, som har fået indrejsetilladelse i en medlemsstat til andre formål end arbejde i henhold til EU-retten eller national lovgivning, har tilladelse til at arbejde og har opholdstilladelse i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1030/2002, og

c) tredjelandsstatsborgere, der har fået indrejsetilladelse i en medlemsstat for at arbejde i henhold til EU-retten eller national lovgivning.

2. Dette direktiv finder ikke anvendelse på tredjelandsstatsborgere:

a) der er familiemedlemmer til Unionsborgere, der udøver eller har udøvet deres ret til fri bevægelighed i Unionen, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område [1]

b) der, sammen med deres familiemedlemmer og uanset nationalitet, i henhold til aftaler indgået enten mellem Unionen og medlemsstaterne eller mellem Unionen og tredjelande har en ret til fri bevægelighed, der svarer til Unionsborgeres

c) der er udstationeret, så længe de er udstationeret

d) der har ansøgt om eller fået indrejsetilladelse til en medlemsstats område for at arbejde som virksomhedsinternt udstationerede

e) der har ansøgt om eller fået indrejsetilladelse til en medlemsstats område som sæsonarbejdere eller au pair

f) der har tilladelse til ophold i en medlemsstat på grundlag af midlertidig beskyttelse, eller som har ansøgt om tilladelse til ophold der på dette grundlag og afventer, at der træffes afgørelse om deres status

g) der er omfattet af international beskyttelse i henhold til Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse [2], eller som har ansøgt om international beskyttelse i henhold til nævnte direktiv, og hvis ansøgning der endnu ikke er truffet endelig afgørelse om

h) der er omfattet af beskyttelse i overensstemmelse med en medlemsstats nationale lovgivning, internationale forpligtelser eller praksis eller har ansøgt om beskyttelse i overensstemmelse med en medlemsstats nationale lovgivning, internationale forpligtelser eller praksis, og hvis ansøgning der ikke er truffet endelig afgørelse om

i) der er fastboende udlændinge i overensstemmelse med direktiv 2003/109/EF

j) hvis udsendelse er suspenderet på grund af faktiske eller retlige omstændigheder

k) der har ansøgt om eller har fået indrejsetilladelse til en medlemsstats område som selvstændige erhvervsdrivende

l) der har ansøgt om eller fået indrejsetilladelse som søfolk med henblik på beskæftigelse eller arbejde i en hvilken som helst egenskab om bord på et skib, der er registreret i en medlemsstat eller sejler under en medlemsstats flag.

[1] EUT L 158 af 30.4.2004, s. 77.
[2] EUT L 304 af 30.9.2004, s. 12.

3. Medlemsstaterne kan beslutte, at kapitel II ikke finder anvendelse på tredjelandsstatsborgere, der enten har fået tilladelse til at arbejde på en medlemsstats område i en periode på højst seks måneder eller har fået indrejsetilladelse i en medlemsstat med henblik på studier.

4. Kapitel II finder ikke anvendelse på tredjelandsstatsborgere, der har tilladelse til at arbejde på grundlag af et visum.

KAPITEL II

ÉN ENKELT ANSØGNINGSPROCEDURE OG KOMBINERET TILLADELSE

Artikel 4

Én enkelt ansøgningsprocedure

1. En ansøgning om udstedelse, ændring eller forlængelse af en kombineret tilladelse indgives efter én enkelt ansøgningsprocedure. Medlemsstaterne bestemmer, om ansøgninger om en kombineret tilladelse skal indgives af tredjelandsstatsborgeren eller af vedkommendes arbejdsgiver. Medlemsstaterne kan også bestemme, at en ansøgning kan indgives af enten den ene eller den anden af disse to. Såfremt ansøgningen skal indgives af tredjelandsstatsborgeren, skal medlemsstaterne tillade, at ansøgningen indgives fra et tredjeland eller, hvis det er fastsat ved national lovgivning, fra den medlemsstats område, hvor den pågældende tredjelandsborger allerede har lovligt ophold.

2. Medlemsstaterne behandler en ansøgning indgivet efter stk. 1 og træffer afgørelse om at udstede, ændre eller forlænge den kombinerede tilladelse, hvis ansøgeren opfylder de krav, der er fastsat i EU-retten eller den nationale lovgivning. Afgørelsen om at udstede, ændre eller forlænge en kombineret tilladelse tager form af et enkelt administrativt dokument, der kombinerer opholds- og arbejdstilladelse.

3. Denne ansøgningsprocedure berører ikke den visumprocedure, som eventuelt kræves med henblik på den første indrejse.

4. Medlemsstaterne udsteder en kombineret tilladelse, når de fastsatte betingelser er opfyldt, til tredjelandsstatsborgere, der ansøger om indrejsetilladelse, og til tredjelandsstatsborgere, der allerede er indrejst og ansøger om at få forlænget eller ændret deres opholdstilladelse efter de nationale gennemførelsesbestemmelsers ikrafttræden.

Artikel 5

Kompetent myndighed

1. Medlemsstaterne udpeger den myndighed, der har kompetence til at modtage ansøgninger og udstede kombinerede tilladelser.

2. Den kompetente myndighed træffer afgørelse om den fuldstændige ansøgning så hurtigt som muligt og i alle tilfælde inden for fire måneder fra datoen for indgivelsen af ansøgningen.

Den i første afsnit omhandlede frist kan forlænges i særlige tilfælde, hvis behandlingen af ansøgningen er kompliceret.

Foreligger der ikke en afgørelse inden for den frist, der er fastsat i dette stykke, fastlægges enhver konsekvens heraf efter national lovgivning.

3. Den kompetente myndighed skal skriftligt meddele ansøgeren afgørelsen i overensstemmelse med de procedurer, der er fastlagt i den relevante nationale lovgivning.

4. Hvis de oplysninger eller dokumenter, der ligger til grund for ansøgningen, er ufuldstændige ifølge de kriterier, der er fastsat i national lovgivning, underretter den kompetente myndighed skriftligt ansøgeren om de supplerende oplysninger eller dokumenter, der kræves, og fastsætter en rimelig frist til at fremskaffe dem. Den i stk. 2 nævnte frist suspenderes, indtil de kompetente myndigheder eller andre relevante myndigheder har modtaget de krævede supplerende oplysninger. Hvis der ikke fremlægges supplerende oplysninger eller dokumenter inden fristens udløb, kan den kompetente myndighed afslå ansøgningen.

Artikel 6

Kombineret tilladelse

1. Medlemsstaterne udsteder en kombineret tilladelse i den ensartede udformning, der er fastsat i forordning (EF) nr. 1030/2002, og anfører oplysninger vedrørende arbejdstilladelsen i overensstemmelse med litra a), punkt 7.5-9, i forordningens bilag.

Medlemsstaterne kan anføre yderligere oplysninger vedrørende tredjelandsstatsborgerens ansættelsesforhold (f.eks. arbejdsgiverens navn og adresse, arbejdssted, arbejdets art, arbejdstider, løn) i papirformat eller lagre sådanne oplysninger elektronisk, jf. artikel 4 i forordning (EF) nr. 1030/2002 og litra a), punkt 16, i forordningens bilag.

2. Når medlemsstaterne udsteder den kombinerede tilladelse, skal de undlade at udstede yderligere tilladelser som bevis for, at der er givet adgang til arbejdsmarkedet.

Artikel 7

Opholdstilladelser med andet formål end arbejde

1. Når medlemsstaterne udsteder opholdstilladelser i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1030/2002, skal de anføre oplysninger om arbejdstilladelsen, uanset hvilken type tilladelse der er tale om.

Medlemsstaterne kan angive yderligere oplysninger vedrørende tredjelandsstatsborgerens ansættelsesforhold (f.eks. arbejdsgiverens navn og adresse, arbejdssted, arbejdets art, arbejdstider, løn) i papirformat eller lagre sådanne oplysninger elektronisk, jf. artikel 4 i forordning (EF) nr. 1030/2002 og litra a), punkt 16, i forordningens bilag.

2. Når medlemsstaterne udsteder opholdstilladelser i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1030/2002, skal de undlade at udstede yderligere tilladelser som bevis for, at der er givet adgang til arbejdsmarkedet.

Artikel 8

Proceduremæssige garantier

1. Hvis en ansøgning om en kombineret tilladelse afslås, den kombinerede tilladelse ikke ændres, ikke forlænges eller inddrages på grundlag af kriterier, der er fastsat i EU-retten eller national lovgivning, skal dette begrundes i den skriftlige meddelelse.

2. En afgørelse, hvorved ansøgningen om en kombineret tilladelse afslås, eller den kombinerede tilladelse ikke ændres, ikke forlænges eller inddrages, skal kunne anfægtes juridisk i den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med national lovgivning. I den i stk. 1 omhandlede skriftlige meddelelse angives den domstol eller den kompetente administrative myndighed, hvortil den pågældende person kan indgive klage, og fristen for indgivelse deraf.

3. En ansøgning kan afvises på grund af antallet af indrejsetilladelser til tredjelandsstatsborgere, der kommer for at arbejde, og behøver på dette grundlag ikke blive behandlet.

Artikel 9

Adgang til oplysninger

Medlemsstaterne giver på anmodning fra tredjelandsstatsborgeren og den kommende arbejdsgiver passende oplysninger om de dokumenter, der skal vedlægges, for at ansøgningen anses for fuldstændig.

Artikel 10

Gebyrer

Medlemsstaterne kan opkræve gebyrer af ansøgerne, hvor det er relevant, for behandling af ansøgninger i henhold til dette direktiv. Sådanne gebyrers størrelse skal være forholdsmæssige, og de kan modsvare de tjenester, der rent faktisk er ydet i forbindelse med behandling af ansøgninger og udstedelse af tilladelser.

Artikel 11

Rettigheder som følge af den kombinerede tilladelse

Hvis der er udstedt en kombineret tilladelse i overensstemmelse med national lovgivning, skal den i gyldighedsperioden mindst give indehaveren ret til at:

a) indrejse og opholde sig på området i den medlemsstat, der har udstedt den kombinerede tilladelse, forudsat at indehaveren opfylder alle indrejsekrav i overensstemmelse med den nationale lovgivning

b) færdes frit på hele området i den medlemsstat, der har udstedt den kombinerede tilladelse, inden for de begrænsninger, der er fastsat i den nationale lovgivning

c) udøve den specifikke beskæftigelsesaktivitet, der er tilladt ifølge den kombinerede tilladelse, i overensstemmelse med den nationale lovgivning

d) blive informeret om de rettigheder, der er knyttet til tilladelsen ifølge dette direktiv og/eller den nationale lovgivning.

KAPITEL III

RETTEN TIL LIGEBEHANDLING

Artikel 12

Retten til ligebehandling

1. Arbejdstagere fra tredjelande, jf. artikel 3, stk. 1, litra b) og c), skal have ret til ligebehandling med statsborgerne i den medlemsstat, hvor de har ophold, hvad angår:

a) arbejdsvilkår, herunder løn og afskedigelse samt sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen

b) foreningsfrihed og frihed til medlemskab af en arbejdstager- eller arbejdsgiverorganisation eller enhver organisation, hvis medlemmer har en bestemt beskæftigelse, herunder fordele som sådanne organisationer giver, uden at det berører de nationale bestemmelser om offentlig orden og offentlig sikkerhed

c) uddannelse og erhvervsuddannelse

d) anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre erhvervsmæssige kvalifikationer i overensstemmelse med de relevante nationale procedurer

e) sociale sikringsgrene som defineret i forordning (EF) nr. 883/2004

f) skattefordele, forudsat at arbejdstageren betragtes som skattemæssigt hjemmehørende i den pågældende medlemsstat

g) adgang til varer og tjenester samt levering af varer og tjenester, der stilles til rådighed for offentligheden, herunder procedurer til opnåelse af boliger, jf. national lovgivning, uden at dette berører aftalefriheden i overensstemmelse med EU-retten og national lovgivning

h) rådgivningstjenester fra arbejdsformidlingen.

2. Medlemsstaterne kan begrænse retten til ligebehandling:

a) i henhold til stk. 1, litra c), ved:

i) at begrænse anvendelsen heraf til de arbejdstagere fra tredjelande, der er eller har været i beskæftigelse, og som er registreret som arbejdsløse

ii) at udelukke de arbejdstagere fra tredjelande, der har fået indrejsetilladelse til deres område i overensstemmelse med direktiv 2004/114/EF

iii) at udelukke stipendier og lån til studier og underhold eller andre stipendier og lån

iv) at indføre specifikke krav, herunder krav om sprogkundskaber og betaling af undervisningsgebyrer, i henhold til national lovgivning for at få adgang til universitetsuddannelser og videregående uddannelser og erhvervsuddannelser, der ikke hænger direkte sammen med den specifikke beskæftigelsesaktivitet

b) ved at begrænse de rettigheder for arbejdstagere fra tredjelande, der følger af stk. 1, litra e), men kan ikke begrænse disse rettigheder for arbejdstagere fra tredjelande, der er i beskæftigelse, eller som har været beskæftiget i mindst seks måneder, og som er registreret som arbejdsløse.

Medlemsstaterne kan endvidere beslutte, at stk. 1, litra e), for så vidt angår familieydelser ikke skal finde anvendelse på tredjelandsstatsborgere, som har fået tilladelse til arbejde på en medlemsstats område for et tidsrum på ikke over seks måneder, på tredjelandsstatsborgere, der har fået indrejsetilladelse med henblik på studier, eller på tredjelandsstatsborgere, der fået arbejdstilladelse på grundlag af et visum

c) i henhold til stk. 1, litra f), med hensyn til skattefordele ved at begrænse dens anvendelse til situationer, hvor det registrerede eller sædvanlige opholdssted for familiemedlemmerne til en arbejdstager fra et tredjeland, som vedkommende ansøger om fordele for, ligger inden for den pågældende medlemsstats område.

d) i henhold til stk. 1, litra g), ved:

i) at begrænse anvendelsen heraf til de arbejdstagere fra tredjelande, der er i beskæftigelse

ii) at begrænse adgangen til boliger

3. Retten til ligebehandling i stk. 1 berører ikke medlemsstatens ret til at inddrage eller nægte at forlænge en opholdstilladelse, der er udstedt i henhold til dette direktiv, en opholdstilladelse, der er udstedt til andre formål end arbejde, eller enhver anden tilladelse til at arbejde i en medlemsstat.

4. Arbejdstagere fra tredjelande, der flytter til et tredjeland, eller deres efterladte, der har ophold i et tredjeland og afleder deres rettigheder fra disse arbejdstagere, får udbetalt lovbestemte pensioner ved alderdom, invaliditet eller dødsfald, der er baseret på arbejdstagerens tidligere beskæftigelse og erhvervet i overensstemmelse med den lovgivning, der er omhandlet i artikel 3 i forordning (EF) nr. 883/2004, på samme vilkår og med samme satser som statsborgere i de pågældende medlemsstater, når de flytter til et tredjeland.

KAPITEL IV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 13

Gunstigere bestemmelser

1. Dette direktiv berører ikke gunstigere bestemmelser i:

a) EU-retten, herunder bilaterale og multilaterale aftaler mellem Unionen eller Unionen og dens medlemsstater på den ene side og et eller flere tredjelande på den anden side og

b) bilaterale eller multilaterale aftaler mellem en eller flere medlemsstater og et eller flere tredjelande.

2. Dette direktiv berører ikke medlemsstaternes ret til at vedtage eller opretholde bestemmelser, der er gunstigere for de personer, der er omfattet af direktivet.

Artikel 14

Oplysninger til offentligheden

Hver medlemsstat stiller regelmæssigt ajourførte oplysninger til rådighed for den brede offentlighed om betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold på deres område med henblik på arbejde.

Artikel 15

Rapporter

1. Kommissionen aflægger regelmæssigt og første gang senest den … (*) rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af dette direktiv i medlemsstaterne og foreslår eventuelle nødvendige ændringer.

2. Medlemsstaterne sender hvert år og første gang senest den … (**) Kommissionen statistiske oplysninger om det antal tredjelandsstatsborgere, der har fået bevilget en kombineret tilladelse i det foregående kalenderår, i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 862/2007 af 11. juli 2007 om EF-statistikker over migration og international beskyttelse ([1]).

Artikel 16

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den … (***). De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

(*) Fem år efter dette direktivs ikrafttræden.
(**) Tre år efter dette direktivs ikrafttræden.
([1]) EUT L 199 af 31.7.2007, s. 23.
(***) To år efter dette direktivs ikrafttræden.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 17

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 18

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i …

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
…	…
Formand	*Formand*

RÅDETS BEGRUNDELSE

I. INDLEDNING

Den 23. oktober 2007 vedtog Kommissionen forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om én enkelt ansøgningsprocedure for en kombineret tilladelse til tredjelandsstatsborgere til at opholde sig og arbejde på en medlemsstats område og om et sæt fælles rettigheder for arbejdstagere fra tredjelande, der har lovligt ophold i en medlemsstat.

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget vedtog deres udtalelser om forslaget hhv. den 9. juli og den 18. juni 2008.

Den 24. marts 2011 vedtog Europa-Parlamentet sin førstebehandlingsholdning med henblik på direktivets vedtagelse. Rådet kunne ikke godkende Parlamentets holdning og vedtog sin førstebehandlingsholdning den 24. november 2011 i overensstemmelse med traktatens artikel 294.

II. FORMÅLET MED FORSLAGET

Formålet med forslaget er at indføre én enkelt ansøgningsprocedure for tredjelandsstatsborgere, der ønsker at opholde sig i en medlemsstat med henblik på arbejde, med en kombineret opholds- og arbejdstilladelse og at indføre et sæt fælles rettigheder for alle arbejdstagere fra tredjelande, der har lovligt ophold i en medlemsstat.

III. ANALYSE AF RÅDETS FØRSTEBEHANDLINGSHOLDNING

Generelt

Forhandlingerne fandt sted i en politisk kontekst, der var skabt af Haagprogrammet, som indeholdt målene og instrumenterne for frihed, sikkerhed og retfærdighed for perioden 2005-2010, og derefter af Stockholmprogrammet for perioden 2010-2014. I Stockholmprogrammet erkendte Det Europæiske Råd betydningen af arbejdskraftmigration som bidrag til øget konkurrenceevne og økonomisk vitalitet i EU og tilskyndede derfor til, at der indføres fleksible systemer for indrejsetilladelse, der tager hensyn til de prioriteter, behov, antal og mængder, som de enkelte medlemsstater har fastsat. Mere specifikt opfordrede det Kommissionen og Rådet til at fortsætte gennemførelsen af politikplanen for lovlig migration fra 2005, der bl.a. omfattede et horisontalt instrument med en ramme for rettigheder for alle arbejdstagere fra tredjelande med lovligt ophold i en medlemsstat og én enkelt ansøgningsprocedure med en kombineret opholds- og arbejdstilladelse.

Rådet begyndte at drøfte forslaget i begyndelsen af 2008, men kunne ikke nå til enstemmighed om det. Efter Lissabontraktatens ikrafttrædelse falder forslaget ind under den almindelige lovgivningsprocedure med kvalificeret flertal i Rådet.

I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager disse medlemsstater ikke i vedtagelsen af direktivet om en kombineret tilladelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige og Irland.

I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af direktivet, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.

Centrale spørgsmål

I overensstemmelse med bestemmelserne i den fælles erklæring om den praktiske gennemførelse af den fælles beslutningsprocedure [1] har repræsentanter for Rådet, Parlamentet og Kommissionen været i kontakt med hinanden med henblik på at indgå en aftale på tidspunktet for Rådets førstebehandlingsholdning. For at forene de to institutioners holdning og tage hensyn til den aftale, der er opnået enighed om i disse kontakter, vedtager Rådet for så vidt angår forslaget til direktiv om en kombineret tilladelse sin førstebehandlingsholdning, som omfatter følgende hovedændringer til Kommissionens forslag:

[1] EFT C 148 af 28.5.1999, s. 1.

Anvendelsesområde (Artikel 3)

Rådet ændrer Kommissionens forslag med henblik på fastlæggelse af direktivets anvendelsesområde. For klarhedens skyld skelner Rådet mellem to typer arbejdstagere fra tredjelande, nemlig tredjelandsstatsborgere, som har opholdstilladelse i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1030/2002 og som har fået indrejsetilladelse til andre formål end arbejde, men som har tilladelse til at arbejde, og tredjelandsstatsborgere, der har fået indrejsetilladelse for at arbejde. Sidstnævnte kategori har ret til en kombineret tilladelse og ret til ligebehandling i henhold til direktivet, medens førstnævnte kategori har ret til ligebehandling, men ikke er omfattet af én enkelt ansøgningsprocedure. Der er henvist til begge kategorier i indledningen til artikel 12 vedrørende retten til ligebehandling.

Sammenlignet med Kommissionens forslag tilføjer Rådet kategorier af tredjelandsstatsborgere, der ikke er omfattet af direktivets anvendelsesområde. Da rettighederne for personer, der er omfattet af international beskyttelse, midlertidig beskyttelse eller beskyttelse i henhold til national lovgivning, er fastsat i andre EU-retsakter, bør de af hensyn til juridisk klarhed udtrykkeligt være udelukket fra dette direktivs anvendelsesområde. Af tilsvarende grunde undtager Rådet søfolk fra direktivets anvendelsesområde. Selv om det også følger af definitionen af arbejdstagere fra tredjelande i dette direktiv, foretrækker Rådet udtrykkeligt at anføre, at selvstændige ikke er omfattet af direktivets anvendelsesområde.

Rådet mener også, at medlemsstaterne skal have mulighed for ikke at udstede en kombineret tilladelse til studerende og tredjelandsstatsborgere, der har tilladelse til at arbejde i en medlemsstat i under seks måneder, samt dem, der har fået arbejdstilladelse på grundlag af et visum. Retten til ligebehandling finder dog anvendelse på disse kategorier af tredjelandsstatsborgere.

Ansøgningsprocedure (artikel 4, 5, 8 og 10)

Med hensyn til indgivelse af en ansøgning om en kombineret tilladelse har resultatet af de uformelle kontakter mellem Rådet og Europa-Parlamentet været, at det skal fastsættes nærmere, hvem der skal indgive ansøgningen og hvor. Som hovedregel skal medlemsstaterne bestemme, om ansøgningen skal indgives af en tredjelandsstatsborger eller af vedkommendes arbejdsgiver. Som undtagelse kan der dog være visse situationer, hvor den anden part kan indgive ansøgningen.

For at tage hensyn til de arbejdstagere fra tredjelande, der har fået tilladelse til indrejse i medlemsstatens område før direktivets ikrafttrædelse, skal disse arbejdstagere ifølge Rådets holdning også have udstedt en kombineret tilladelse, hvis de ansøger om forlængelse eller ændring af deres opholdstilladelse, og hvis de opfylder betingelserne i direktivet.

Rådet finder det nødvendigt at anføre, at den visumprocedure, som medlemsstaterne eventuelt kræver med henblik på den første indrejse, ikke berøres af ansøgningsproceduren i dette direktiv. Det er også udtrykkeligt nævnt, at medlemsstaterne har mulighed for at bestemme, at en ansøgning ikke kan imødekommes på grund af antallet af indrejsetilladelser og derfor ikke skal behandles.

Med henblik på at sikre en klar og gennemsigtig procedure tilføjes der med Rådets holdning et krav om, at medlemsstaterne i deres nationale lovgivning skal fastsætte konsekvenserne af, at der ikke træffes en afgørelse inden udløbet af fristen i dette direktiv. Der er også tilføjet mere detaljerede procedurebestemmelser for situationer, hvor de oplysninger eller dokumenter, der er vedlagt ansøgningen som bilag, er ufuldstændige. Medlemsstaterne skal skriftligt informere ansøgeren om de supplerende oplysninger eller dokumenter, som vedkommende skal forelægge, og de kan fastsætte en rimelig frist herfor. For at undgå misbrug af systemet får medlemsstaterne mulighed for at afslå ansøgningen, hvis de nødvendige oplysninger ikke er indgivet inden fristens udløb. For at give mulighed for at anfægte en afgørelse juridisk, skal medlemsstaterne ifølge Rådets holdning angive den domstol eller administrative myndighed, hvortil ansøgeren kan indgive klage over en negativ afgørelse.

Med hensyn til de gebyrer, der kan opkræves af ansøgere for behandling af ansøgningen, overholder Rådets holdning proportionalitetsprincippet, men tillader medlemsstaterne at basere gebyrernes størrelse på de forskellige tjenester, der rent faktisk er ydet i forbindelse med behandling af ansøgninger og udstedelse af tilladelser.

Kombineret tilladelse og opholdstilladelse med andet formål end arbejde (artikel 6 og 7)

Efter de uformelle kontakter mellem Rådet og Parlamentet har medlemsstaterne nu ifølge Rådets holdning mulighed for at lade den kombinerede tilladelse og opholdstilladelsen med andet formål end arbejde ledsage af yderligere oplysninger, som opholdstilladelsens kortformat ikke giver tilstrækkelig plads til. Oplysningerne vedrørende tredjelandsstatsborgerens ansættelsesforhold kan udstedes særskilt i papirformat eller lagres elektronisk på tilladelsen. Formålet med disse oplysninger er at forhindre udnyttelse af tredjelandsstatsborgere og bekæmpe ulovlig beskæftigelse.

Retten til ligebehandling (artikel 12)

I betragtning af den brede definition af arbejdstagere fra tredjelande i dette direktiv og i overensstemmelse med direktivets hovedformål, som er at sikre ligebehandling af arbejdstagere fra tredjelande, der faktisk er i beskæftigelse, og ikke nødvendigvis dem, der har tilladelse til at arbejde, men måske aldrig har gjort det, ændrer Rådet Kommissionens forslag ved yderligere at udvide medlemsstaternes mulighed for at begrænse retten for arbejdstagere fra tredjelande til samme behandling som statsborgere.

Samtidig ændrer Rådets holdning Kommissionens forslag således, at arbejdstagere fra tredjelande får samme rettigheder, uanset om de er i beskæftigelse, med hensyn til arbejdsvilkår, foreningsfrihed og skattefordele (så længe de betragtes som fastboende i beskatningsmæssig henseende i den pågældende medlemsstat).

Rådet finder det vigtigt at fastsætte som et generelt princip, at tredjelandsstatsborgeres ret til ligebehandling ikke i sig selv berører medlemsstaternes ret til at inddrage eller nægte at forlænge en opholdstilladelse, der er udstedt i henhold til dette direktiv.

Almen og faglig uddannelse

Med hensyn til almen og faglig uddannelse blev Rådet og Europa-Parlamentet enige om, at medlemsstaterne kan begrænse adgangen til uddannelse til arbejdstagere fra tredjelande, der er i beskæftigelse eller har været i beskæftigelse og er registreret som arbejdsløse. Rådets holdning giver også medlemsstaterne mulighed for at udelukke de arbejdstagere fra tredjelande, der har fået indrejsetilladelse i henhold til direktiv 2004/114/EF, da dette direktiv specifik omhandler tredjelandsstatsborgere, der har fået indrejsetilladelse med henblik på studier. Foruden udelukkelsen af stipendier i Kommissionens forslag kan medlemsstaterne ifølge Rådets holdning af budgetmæssige grunde udelukke stipendier og lån til underhold eller andre stipendier og lån. Medlemsstaterne kan også kræve opfyldelse af specifikke krav, før arbejdstagere fra tredjelande får adgang til universitetsuddannelser og videregående uddannelser og faglig uddannelse. Disse krav vedrører ikke kun uddannelse og kan omfatte sprogkundskaber og betaling af undervisningsgebyrer. Kravene kan dog ikke anvendes på faglig uddannelse, der hænger sammen med en konkret beskæftigelsesaktivitet.

Sociale sikringsgrene

Rådet ændrer Kommissionens forslag således, at medlemsstaterne får pligt til at sikre ligebehandling inden for social sikring, ikke kun for dem, der er i beskæftigelse, men også for dem, der har været beskæftiget i mindst seks måneder, og som er registreret som arbejdsløse. Medlemsstaterne har dog fået mulighed for ikke at yde familieydelser til tredjelandsstatsborgere, som har fået tilladelse til at arbejde i en medlemsstat for et tidsrum på ikke over seks måneder, som har fået indrejsetilladelse med henblik på studier, eller som har fået arbejdstilladelse på grundlag af et visum. Denne begrænsning skyldes, at flere medlemsstater betragter familieydelser som en foranstaltning med langsigtede demografiske følger, der er beregnet for dem, der opholder sig i et land i en længere periode.

Varer og tjenester og rådgivningstjenester fra arbejdsformidlingen

Rådet ændrer Kommissionens forslag således, at medlemsstaterne kan vælge kun at give adgang til varer og tjenester for arbejdstagere fra tredjelande, der er i beskæftigelse. Desuden bestemmer Rådets holdning af budgetmæssige grunde, at medlemsstaterne kan anvende en generel begrænsning af adgangen til boliger. Samtidig skal alle arbejdstagere fra tredjelande have samme rettigheder som statsborgere med hensyn til rådgivningstjenester fra arbejdsformidlingen.

Skattefordele

Rådets holdning bestemmer, at arbejdstagere fra tredjelande skal sikres ligebehandling med hensyn til skattefordele, hvis de betragtes som fastboende i beskatningsmæssig henseende i den pågældende medlemsstat. Med hensyn til skattefordele for familiemedlemmer kan medlemsstaterne kræve, at familiemedlemmernes registrerede eller sædvanlige opholdssted ligger i den pågældende medlemsstat.

Lovbestemte ydelser

Rådets holdning gør Kommissionens forslag tydeligere med hensyn til ligebehandling i forbindelse med lovbestemte ydelser til arbejdstagere fra tredjelande, der flytter til et tredjeland, eller deres efterladte, der har ophold i et tredjeland.

Rapporter (artikel 15)

I henhold til Rådets holdning skal de statistiske oplysninger om det antal tredjelandsstatsborgere, der har fået bevilget en kombineret tilladelse, oplyses i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 862/2007 om EF-statistikker over migration og international beskyttelse.

Gennemførelse (betragtning 32 og artikel 16)

Efter godkendelsen af de fælles politiske erklæringer fra Europa-Parlamentet, Kommissionen og Rådet om forklarende dokumenter, sendte Kommissionen en skrivelse til Rådet, hvori den begrundede behovet for at tilvejebringe forklarende dokumenter i forbindelse med direktivet om en kombineret tilladelse ([1]). Rådet indsatte derefter en ny betragtning 32 og ændrede den relevante artikel i direktivet.

IV. **KONKLUSION**

Rådets førstebehandlingsholdning afspejler det kompromis, som der blev opnået enighed om i forhandlingerne mellem Rådet og Europa-Parlamentet med støtte fra Kommissionen. Coreper godkendte kompromiset på mødet den 20. juli 2011. Forinden havde formanden for Europa-Parlamentets LIBE-Udvalg i en skrivelse af 15. juli 2011 til formanden for Coreper oplyst, at hvis kompromisteksten tilsendes Parlamentet som Rådets førstebehandlingsholdning, vil han henstille til LIBE-Udvalgets medlemmer og derefter til plenarmødet, at Rådets holdning accepteres uden ændringer under Parlamentets andenbehandling, idet den dog skal gennemgås af begge institutioners jurist-lingvister. På grund af den horisontale karakter vil vedtagelsen af direktivet om en kombineret tilladelse være af central betydning for området vedrørende lovlig migration på EU-plan.

([1]) 16058/11 MIGR 164 SOC 917 CODEC 1815 (http://register.consilium.europa.eu/pdf/en/11/st16/st16058.en11.pdf).